

— Добритѣ хора иматъ въ себе си сила Божия!
Стани и върви подире ми!

Азъ му повѣрвахъ изведнѣжъ и трѣгнахъ съ него. Неговиятъ фенеръ съ топла свѣтлина озари пжтя ни. Вървѣхме, извървѣхме владенията на дявола, и ето ме пакъ на малката праведна пжтека. Каква радостъ шурна въ жилитѣ ми!

Нѣкой може да каже: приказка. Не е приказка — истина е. И тая истина познахъ, когато прочетохъ „Человѣкъ изъ ресторанѣ“ о:ѣ руския писателъ Иванъ Шмелевъ. Никога, нито въ живота си, нито въ книгитѣ съмъ срѣщалъ такава чиста и добра душа, като героя на Шмелевия романъ.

За да прочете човѣкъ оня океанъ отъ книги, който пълни свѣтовнитѣ библиотеки, трѣбва да живѣе сто хиледи години!

Затуй трѣбва да чете само книгитѣ, които носятъ правда и които идватъ, за да утвърдятъ доброто начало на живота.

А. КАРАЛИЙЧЕВЪ

С К И Ц А

Танцуватъ вълнитѣ въ кипежа си бѣсенъ,
Заливатъ скалистия брѣгъ,
Замиратъ . . . отново съ нечувана пѣсенъ
Стихийно се пускатъ въвъ бѣгъ.

Танцуватъ вълнитѣ и мигомъ проблѣсъкъ
Разведря небесния ширъ,
Обсипва съ елмази приборѣжния пѣськъ
И въ мигъ ги събира подиръ.

Танцуватъ вълнитѣ, а хладната есенъ
Пилѣ умрѣли листа,
Тѣ чезнатъ незнайни съ молитвена пѣсенъ
И сливатъ се съ нея въ ношѣта.

Прелюдия тиха, разсипани трели
На флейта оплитатъ ношѣта,
Танцуватъ вълнитѣ, а листи умрѣли
Пилѣ небрѣжно смъртъта.

Н. ВАПЦАРОВЪ

ученикъ отъ II кл. на Морското
машинно у-ще въ Варна.